

SUDSKA PRAKSA

SUDSKA PRAKSA

Dr. sc. Petar Novoselec*

1. Pravne posljedice osude

Odredbe Zakona o državnim službenicima i namještenicima o prestanku rada po sili zakona imaju kao *lex specialis* prednost pred odredbama Kaznenog zakona o pravnim posljedicama osude.

Ustavni sud Republike Hrvatske, U-III-365/2007 od 7. svibnja 2009.

Činjenično stanje

Podnositelj ustavne tužbe bio je osuđen pravomoćnom presudom Općinskog suda u Zagrebu KO-1260/98 od 28. lipnja 2005. zbog kaznenog djela primanja mita iz čl. 347. st. 1. KZ za koje mu je bila izrečena kazna zatvora u trajanju od deset mjeseci koja se neće izvršiti ako za vrijeme od tri godine ne počini novo kazneno djelo. Na temelju te presude Državni inspektorat donio je rješenje (klasa UP/I-112-02/05-01-53, ur. broj 556-05-01-05-01 od 4. srpnja 2005) kojim podnositelju ustavne tužbe kao gospodarskom inspektoru prestaje državna služba. U obrazloženju državni inspektorat se pozvao na odredbu čl. 118. točka d. Zakona o državnim službenicima i namještenicima, prema kojoj službeniku prestaje državna služba po sili zakona kad je osuđen na kaznu zatvora u trajanju dužem od šest mjeseci. Protiv tog rješenja ustao je podnositelj ustavne tužbe tužbom pred Upravnim sudom RH u kojoj je, između ostalog, tvrdio da se ono temelji na pogrešnom tumačenju navedene odredbe Zakona o državnim službenicima i namještenicima koje prestanak službe po sili zakona veže samo uz izrečenu kaznu zatvora u trajanju dužem od šest mjeseci, ali ne i uz uvjetnu osudu; pored toga naveo je da uvjetna osuda prema Kaznenom zakonu uopće nije kazna. Upravni sud RH tužbu je odbio presudom Us-7633/2005-9 od 29. studenoga 2006. u kojoj je samo kratko naveo da “s obzirom da se radi o prestanku državne službe po sili zakona, prigovori tužitelja nisu od utjecaja na drugačije rješenje predmetne upravne stvari”. Nakon toga Ustavni sud RH odbio je i ustavnu tužbu podnositelja.

Iz obrazloženja odluke Ustavnog suda

“Ustavni sud utvrđuje da u provedenom postupku i u osporenoj presudi nisu povrijeđene odredbe članka 54. Ustava. Prema stajalištu Suda Zakon o državnim službenicima i namještenicima u odnosu na Kazneni zakon je *lex specialis*, pri čemu valja istaći i to da su odredbama čl. 8. ZDSN propisane prepreke za prijam u državnu službu, a među njima je i pravomoćna osuđivanost za kaznena djela protiv službene dužnosti u koja kaznena djela spada i kazneno djelo primanja mita zbog kojeg je podnositelju i prestala državna služba.”

Napomena

Prestanak službe jedna je od pravnih posljedica osude. Mogućnost nastupa tih posljedica propisana je u članku 30. Ustava, prema kojem “kaznena osuda za teška i osobito nečasna

* Dr. sc. Petar Novoselec, redoviti profesor Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu u mirovini

kaznena djela može, u skladu sa zakonom, imati za posljedicu gubitak stečenih ili zabranu stjecanja na određeno vrijeme nekih prava na obavljanje određenih poslova, ako to zahtijeva zaštita pravnog poretka". Zakon na koji se poziva Ustav je u ovom slučaju i Kazneni zakon koji pravne posljedice osude propisuje u čl. 84. Pritom je osobito važna odredba st. 3. prema kojoj pravne posljedice osude mogu nastupiti samo ako je počinitelj kaznenog djela počinjenog s namjerom osuđen na kaznu zatvora u trajanju od najmanje jedne godine, *a nije primijenjena uvjetna osuda*. Začuđuje da Ustavni sud nijednom riječi ne spominje citiranu odredbu Ustava, niti je dovodi u vezu s odredbom Kaznenog zakona koja predstavlja njezinu razradu, a niti s pobijanom presudom, iako je upravo to bio predmet ustavne tužbe.

Kako se vidi iz citirane odredbe, Kazneni zakon izrijeком proklamira da uvjetna osuda ne može proizvesti nikakve pravne posljedice. U tom dijelu Kazneni zakon slijedi duh ustavne odredbe. Ako su Ustavom posljedice ograničene na "teška i osobito nečasna kaznena djela" (Ustav ovdje traži kumulaciju obaju uvjeta!), razumljivo je da nisu moguće zbog uvjetne osude jer se ta kaznenopravna sankcija ne izriče za takva kaznena djela. I u konkretnom slučaju primanje mita može se smatrati osobito nečasnim kaznenim djelom, ali ne i teškim, jer se za teška kaznena djela ne izriče uvjetna osuda. O svemu tome Ustavni sud ne kaže ništa, kao ni o navodu ustavne tužbe da prema Kaznenom zakonu uvjetna osuda uopće nije kazna (nego posebna vrsta kaznenopravnih sankcija) pa je i to razlog da se uz nju ne može vezati prestanak službe po sili zakona na osnovi odredbe čl. 118. točke d. Zakona o državnim službenicima i namještenicima, prema kojoj je to moguće samo kad je službenik osuđen na *kaznu* zatvora u trajanju dužem od šest mjeseci.

Ustavni sud eliminira odredbe Kaznenog zakona po kratkom postupku, dajući prednost odredbi Zakona o državnim službenicima i namještenicima za koji kaže da je *lex specialis*. No posebni je zakon (*lex specialis*) onaj koji sadržava iste odredbe kao i opći zakon (*lex generalis*), a povrh toga još i dodatne, što ovdje nije slučaj. Ovdje je riječ o tome da navedeni zakoni jedan drugom proturječe pa bi se spor prije mogao riješiti tako da se primijeni pravilo prema kojem kasniji zakon (u ovom slučaju Zakon o državnim službenicima i namještenicima) derogira raniji (u ovom slučaju Kazneni zakon). No ne bi li i to bilo pojednostavnjeno rješenje i nije li zadatak Ustavnog suda bio ispitati koji od dvaju navedenih zakona nije u skladu s odredbom čl. 30. Ustava i kojem od njih valja dati prednost?

Navedeni razlozi upućuju na zaključak da je ovdje razmatranu odluku Ustavnog suda teško odobriti. Ipak, ona ima tu dobru stranu da upozorava na kaotično stanje u našem zakonodavstvu glede pravnih posljedica osude. Problem nije samo u neusklađenosti odredaba Kaznenog zakona o pravnim posljedicama osude s odgovarajućim odredbama Zakona o državnim službenicima i namještenicima, nego i s odredbama niza drugih zakona kojima se uređuju takve posljedice; u svima njima zakonodavac je jednostavno ignorirao Kazneni zakon (npr. čl. 239. st. 2. Zakona o trgovačkim društvima, čl. 27. st. 1. t. 1. Zakona o tržištu kapitala itd.). Jedini način da se takvi sukobi otklone jest brisanje odredbe o pravnim posljedicama osude iz Kaznenog zakona i prepuštanje zakonodavcu da ih propiše u posebnim zakonima u skladu sa specifičnim odnosima koje ti zakoni uređuju. Zakonodavac i ne može vezivati sebe odredbom Kaznenog zakona koja nema ustavni rang (iako ona na to pretendira), nego ga veže jedino odredba čl. 30. Ustava. Ukinе li se odredba o pravnim posljedicama osude u Kaznenom zakonu, zadatak Ustavnog suda bit će jedino ispitati jesu li pravne posljedice osude u određenom zakonu u skladu s odredbom čl. 30. Ustava.

Iz navedenih razloga članak o pravnim posljedicama osude u Kaznenom zakonu bio je brisan novelom Kaznenog zakona iz 2003., ali nakon njezina ukidanja na Ustavnom sudu zakonodavac više na tu problematiku nije obraćao pozornost. Odredbe o pravnim posljedicama osude, unesene u bivše jugoslavensko kazneno zakonodavstvo godine 1959., možda su tada imale stanovito opravdanje jer su propisivanje pravnih posljedica osude dopuštale samo saveznom zakonodavcu, ali nemaju i sada, kada Hrvatska nije savezna država i kada opća

norma o pravnim posljedicama osude ima ustavni rang. Osim toga, postojeća odredba čl. 84. KZ ograničava pravne posljedice osude na prestanak određenih prava, dok ih ustavna odredba proširuje i na stjecanje određenih prava. Valja istaknuti da ni moderni kazneni zakonici nemaju odredbe kojima bi zakonodavac ograničavao samog sebe glede pravnih posljedica osude. Stoga valja očekivati da se odredba o pravnim posljedicama osude briše iz Kaznenog zakona, o čemu se raspravlja u radnoj skupini za izradu novog Kaznenog zakona.

2. Zabrana upravljanja motornim vozilom zauvijek

Sigurnosna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom zauvijek ne može se izreći zato što je počinitelj naročito teškog oblika kaznenog djela izazivanja prometne nesreće iz čl. 272. st. 3. KZ prije njegova počinjenja kažnjavan za prometne prekršaje, ali ne i za prometna kaznena djela.

VSRH, Kzz-19/08 od 11. studenoga 2008.

Činjenično stanje

Optuženik (automehaničar, u dobi od 40 godina) vozio je 10. ožujka 2007. u naseljenom mjestu, bez vozačke dozvole, osobni automobil BMW u pijanom stanju (2,39‰ alkohola u krvi). Pri brzini 131,5 km/h, vozeći oborenim svjetlima, prekasno je uočio osobni automobil Golf koji se ispred njega kretao brzinom 50 km/h, zbog čega je udario u njegov stražnji dio i odbacio ga na lijevu stranu ceste, gdje se Golf sudario s osobnim automobilom Ford koji mu je naišao u susret. Tom prilikom dvije osobe u Golfu ostale su na mjestu mrtve, dok su tri osobe u Fordu pretrpjele lake tjelesne ozljede. Optuženik je osuđen presudom Općinskog suda u Sisku K-517/07 od 22. studenoga 2007. zbog kaznenog djela izazivanja prometne nesreće iz čl. 272. st. 3. KZ na kaznu zatvora u trajanju tri godine te mu je izrečena sigurnosna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom zauvijek. Obrazlažući tu mjeru, prvostupanjski je sud naveo da je optuženik i prije činio razne prometne prekršaje, što upućuje na njegovu "upornost u postupanju". Protiv presude žalbu je podnio samo državni odvjetnik zbog odluke o kazni koju je Županijski sud u Sisku presudom Kž-16/08 od 28. veljače 2008. prihvatio te optuženika osudio na kaznu zatvora u trajanju četiri godine.

U povodu zahtjeva za zaštitu zakonitosti VSRH je donio presudu Kzz-19/08 od 11. studenoga 2008. kojom je utvrdio da je presudama prvostupanjskog i drugostupanjskog suda povrijeđen zakon na štetu osuđenika jer je odlukom o sigurnosnoj mjeri prekoračena ovlast koju sud ima po zakonu pa se presuda preinačuje tako da se osuđeniku izriče zabrana upravljanja motornim vozilima u trajanju deset godina.

Iz obrazloženja

Da bi se sigurnosna mjera zabrane upravljanja motornim vozilom primijenila zauvijek, potrebno je da se istovremeno ispune određeni uvjeti: da je riječ o počinitelju kaznenog djela protiv sigurnosti prometa kojom je prouzročena smrt jedne ili više osoba i da s obzirom na njegovu prijašnju osuđivanost za kaznena djela protiv sigurnosti prometa postoji opasnost da će upravljajući motornim vozilom ponovo počiniti takvo kazneno djelo.

Iz podataka u ovom predmetu proizlazi da je osuđenik prije osuđivan samo za kazneno djelo krivtvođenja isprave, a tek je prekršajno kažnjavan zbog prekršaja

iz Zakona o sigurnosti prometa na cestama. Prema tome, kako osuđenik prije nije osuđivan za kaznena djela protiv sigurnosti prometa, nije bilo uvjeta za izricanje zabrane upravljanja motornim vozilom zauvijek pa je zahtjev za zaštitu zakonitosti osnovan i presuda je preinačena tako da je osuđeniku izrečena zabrana upravljanja motornim vozilom u trajanju deset godina. Utvrđene okolnosti počinjenog djela (način izvršenja, nastale smrtne posljedice za dvije osobe, prekršajna kažnjavanost zbog prekršaja iz Zakona o sigurnosti prometa na cestama) opravdavaju zaključak o postojanju opasnosti da će osuđenik upravljajući motornim vozilom ponovo počiniti takvo kazneno djelo. Ovaj sud nalazi da je upravo deset godina primjereno vrijeme trajanja ove mjere.

Napomena

Začuđuje lakoća kojom je prvostupajski sud izrekao ovako tešku sigurnosnu mjeru. Ne samo da je izravno prekršio odredbu čl. 78. st. 4. KZ o pretpostavkama za njezino izricanje, na što s pravom upozorava VSRH, nego je i osuđenikovu upornost u činjenju prometnih prekršaja, na kojoj temelji svoju odluku, utvrdio, a da nije naveo koliko je takvih prekršaja osuđenik počinio, koje su oni bili vrste i u kojem su vremenskom razmaku počinjeni. Očito je taj sud bio impresioniran zaista iznimnom težinom počinjenog kaznenog djela (višestruko grubo kršenje prometnih propisa) pa je izrečenu kaznu odlučio pojačati zabranom upravljanja motornim vozilom zauvijek, ali je izgubio iz vida da ta zabrana nije dopunska kazna, nego sigurnosna mjera koje se svrha razlikuje od svrhe kažnjavanja i koje se trajanje ne određuje prema pravilima o odmjeravanju kazne.

Zabrana upravljanja motornim vozilom zauvijek predviđena je samo za najteže oblike prometnih delikata. Ipak, pri njezinu izricanju težina počinjenog kaznenog djela nije u prvom planu, a pogotovo to nije smrtna posljedica, na čemu pogrešno inzistira zakonski tekst; težina kaznenog djela važna je samo kao simptom počiniteljeve opasnosti. Ključna je pretpostavka očekivanje da bi počinitelj mogao ponoviti teški prometni delikt, a da se zabranom upravljanja motornim vozilom u zakonom ograničenom trajanju (od jedne do deset godina) ta opasnost ne bi mogla otkloniti. Zato izricanje mjere zauvijek zahtijeva pomno ispitivanje svih okolnosti vezanih uz počiniteljevu ličnost. Pritom je prijašnje kažnjavanje za prometna kaznena djela okolnost koja će se najprije uzeti u obzir, ali treba vidjeti i pod kojim su okolnostima ta kaznena djela počinjena. Njemačka sudska praksa prihvatila je izricanje oduzimanja vozačke dozvole zauvijek (§ 69.a st. 1. njemačkog Kaznenog zakonika) u slučajevima kad je utvrđeno da je prometni delikt rezultat nesposobnosti počinitelja za sigurnu vožnju zbog tjelesnih i duševnih nedostataka, kroničnih bolesti, uključujući i alkoholizam, ali i karakternih devijacija zbog kojih počinitelj uporno krši prometne propise (o kriterijima za njezino izricanje u njemačkoj sudskoj praksi v. *Geppert*, u: *Leipziger Kommentar, Strafgesetzbuch*, 12. Aufl. 2008., § 69.a, rubni broj 41).

Tih kriterija nije se pridržavao ne samo prvostupajski sud pri izricanju mjere zauvijek nego ni VSRH pri njezinu izricanju u trajanju deset godina. Način izvršenja prometnog delikta na koji se poziva VSRH više je okolnost važna za odmjeravanje kazne nego za odmjeravanje trajanja sigurnosne mjere. Posve je nejasno zašto "nastale smrtne posljedice za dvije osobe" uopće opravdavaju izricanje mjere, a pogotovo zašto u trajanju deset godina, ali ne i zauvijek. VSRH se nije bavio ni pitanjem hoće li se već i izvršenjem kazne zatvora u trajanju četiri godine postići određeni specijalnopreventivni učinci i do koje mjere ta okolnost utječe na prognozu budućeg počiniteljeva ponašanja u prometu. Kako prvostupajski sud uopće nije analizirao počiniteljevu ličnost te nije ni utvrdio okolnosti važne za utvrđivanje trajanja mjere, nije se ni VSRH smio upustiti u odmjeravanje njezina trajanja, nego je bio dužan primijeniti odredbu čl. 423. ZKP, ukinuti obje pobijane presude i narediti novo suđenje na kojem bi se utvrdile sve

relevantne okolnosti za izricanje sigurnosne mjere zabrane upravljanja motornim vozilom. Na tom suđenju sud, dakako, ne bi smio izreći zabranu zauvijek.

3. Odnos prijevare i zlouporabe osiguranja

Kazneno djelo zlouporabe osiguranja, kako je opisano u čl. 225. KZ, predstavlja pokušaj kaznenog djela prijevare iz čl. 224. KZ. Prema tome, ako su dokazani elementi prijevare, za koju počinitelji nisu optuženi, nije bilo zapreke da ih se osudi za zlouporabu osiguranja, za koju su optuženi.

VSRH, Kzz-32/06 od 28. svibnja 2009.

Činjenično stanje

Optuženik A, vlasnik osobnog automobila Pontiac, i optuženik B, vlasnik osobnog automobila Golf, osiguranog kod osiguravajućeg zavoda G., dogovorili su se da namjerno izazovu prometnu nezgodu kako bi navedeni osiguravajući zavod, na temelju obveznog osiguranja optuženika B, koje obuhvaća i štetu na stvarima trećih osoba, naknadio štetu na automobilu optuženika A nastalu prije. U tu je svrhu A postavio Pontiac na mjesto na kojem se nezgoda činila uvjerljivom, dok je B namjerno udario Golfom u tako parkirani Pontiac, pri čemu je na Pontiacu nastala neznatna šteta. Nakon toga je A podnio osiguravajućem zavodu zahtjev za naknadu štete u kojem je lažno prikazao da je prijašnja šteta na Pontiacu nastala u opisanoj prometnoj nezgodi, a to je B u svojoj pismenoj izjavi danoj osiguravajućem zavodu i potvrdio. Osiguravajući je zavod na temelju navedenih dokaza zaključio da je njegov osiguranik, optuženik B, prouzročio štetu na automobilu optuženika A kao treće osobe te je isplatio optuženiku A odštetu u iznosu 30.465,89 kuna.

Državni odvjetnik stavio je optuženiku A na teret kazneno djelo zlouporabe osiguranja iz čl. 225. st. 1. KZ jer je s ciljem da od osiguravatelja naplati osigurninu oštetio stvar koja je osigurana protiv oštećenja i zatim prijavio štetu, a optuženiku B pomaganje u tom kaznenom djelu.

Općinski je sud u Slatini presudom K-70/05 od 16. prosinca 2005. oslobodio oba optuženika optužbe, dok je Županijski sud u Virovitici presudom Kž-76/03 od 27. travnja 2006. odbio žalbu državnog odvjetnika kao neosnovanu. Prema obrazloženju žalbenog suda, kazneno djelo zlouporabe osiguranja može se počinuti samo na osiguranoj stvari, a to automobil Pontiac nije bio jer to vozilo "nije imalo policu osiguranja" kod osiguravajućeg zavoda G. No taj je sud dopustio da se radilo o kaznenom djelu prijevare, ali je ocijenio da zbog toga nije ovlašten ukinuti pobijanu presudu jer se državni odvjetnik nije žalio zbog povrede Kaznenog zakona.

Protiv tih presuda glavni državni odvjetnik RH podnio je zahtjev za zaštitu zakonitosti koji je VSRH presudom Kzz-32/06 od 28. svibnja 2009. usvojio te utvrdio da je pobijanim presudama povrijeđen Kazneni zakon u korist obaju optuženika (čl. 368. t. 1. ZKP u vezi s čl. 225. st. 1. KZ).

Iz obrazloženja presude VSRH

U odnosu na prirodu kaznenog djela iz čl. 225. KZ potrebno je reći da ono predstavlja specijalni oblik prijevare iz čl. 224. KZ, i to u njegovu prethodnom stadiju jer se njime sankcionira već i onaj počinitelj koji s ciljem naplate osigurnine uništi, ošteti ili sakrije osiguranu stvar i zatim prijavi štetu osiguravatelju, pri čemu naplata te osigurnine u smislu pribavljanja protupravne imovinske koristi ne predstavlja element bića djela. To znači da će i kod kaznenog djela zlouporabe osiguranja iz čl.

225. KZ počinitelj ranije ući u kriminalnu zonu, međutim, ako uspije u svom naumu i dovođenjem osiguravatelja u zabludu naplati osigurninu, tj. stekne protupravnu imovinsku korist, bit će riječ o težem kaznenom djelu prijevare iz čl. 224. KZ. Zbog toga, kad su dokazani elementi prijevare, kako je to utvrđeno u drugostupanjskoj presudi, to će prije biti ostvareni i elementi zlouporabe osiguranja jer to kazneno djelo predstavlja prethodnu fazu u izvršenju prijevare, odnosno pokušaj tog kaznenog djela.

Pogrešno je pravno stajalište u pravomoćnoj presudi da se u inkriminiranom ponašanju optuženika A i B ne stječu elementi kaznenog djela iz čl. 225. st. 1. KZ zato što vlasnik vozila Pontiac nije imao zaključenu policu osiguranja kod osiguravajućeg društva G., zbog čega se, prema mišljenju suda, ne bi radilo o "osiguranoj stvari", kako to predviđa Zakon u citiranom članku. Upravo suprotno, budući da je vozilo Golf, vlasništvo optuženika B, imalo zaključenu policu osiguranja prema trećima, treba zaključiti da je i vozilo Pontiac osigurana stvar jer je obvezno osiguranje takve prirode da obuhvaća zaštitu stvari trećih osoba od oštećenja, kao da su i samostalno osigurane.

Napomena

Navedena presuda VSRH, koju u cijelosti valja odobriti, važna je jer osvjetljava odnos između kaznenih djela prijevare (čl. 224. KZ) i zlouporabe osiguranja (čl. 225. KZ). U njoj se s pravom ističe da je zlouporaba osiguranja prema sadašnjem opisu u Kaznenom zakonu već pokušaj prijevare. Otud slijedi, iako to u presudi VSRH nije izrijekom rečeno, da je zlouporaba osiguranja u tom obliku nepotrebno unesena u Kazneni zakon jer je pokušaj prijevare ionako kažnjiv. Riječ je o nespretnoj recepciji odredbe § 151. austrijskog KZ, prema kojoj se kažnjava tko u namjeri da sebi ili drugome pribavi osigurninu uništi, ošteti ili sakrije osiguranu stvar (na citiranu odredbu austrijskog Kaznenog zakonika kao uzor izričito se poziva Vladino obrazloženje Konačnog prijedloga Kaznenog zakona, Zagreb, lipanj 1997., str. 201). U austrijskom pravu to kazneno djelo obuhvaća samo pripreme radnje za prijevare, ali ne i prijavljivanje jer prijavljivanjem štete počinitelj ulazi u stadij pokušaja prijevare. Dodavanjem u čl. 225. st. 1. KZ prijavljivanja kao obilježja hrvatski je zakonodavac ne samo izigrao *ratio legis* odredbe § 151. austrijskog KZ (kažnjavanje već i samih pripremnih radnji u cilju proširenja kaznenopravne zaštite) nego je stvorio i zbrku jer je pokušaj jednog kaznenog djela (prijevare) učinio posebnim kaznenim djelom (zlouporabom osiguranja), pa više nije jasno koja odredba ima prednost. Valja očekivati da će zakonodavac pogrešku u novom Kaznenom zakonu ispraviti tako što će iz teksta čl. 225. st. 1. i 2. KZ ispustiti riječi "i zatim prijavi štetu".

Opisana pogreška zakonodavca dovela je i u ovdje prikazanom slučaju do nesnalaženja i državnog tužitelja, i prvostupanjskog i drugostupanjskog suda, na što s pravom upozorava VSRH u svojoj presudi. Već je državni odvjetnik pogriješio kad je kazneno djelo pravno označio kao zlouporabu osiguranja jer je u činjeničnom opisu obuhvatio i isplatu osigurnine, što je obilježje dovršene prijevare, a pogrešno je i optuženika B smatrao samo pomagateljem. Kako prvostupanjski sud nije vezan pravnom ocjenom tužitelja, trebao je osuditi oba optuženika za prijevare iz čl. 224. st. 4. KZ. Oni su bili supočinitelji jer je svaki od njih na temelju prethodnog dogovora dao bitan doprinos. Ako pak žalbeni sud zbog zabrane reformacije *in peius* nije mogao ukinuti prvostupanjsku presudu s uputom da se tako sudi, mogao je to učiniti s uputom da se, po načelu *a maiore ad minus*, sudi barem za zlouporabu povjerenja. Pritom VSRH ispravno zaključuje da je vozilo Pontiac bilo osigurano neizravno, kao stvar treće osobe na temelju osiguranja vozila Golf, pa je bio osigurana stvar, što je obilježje kaznenog djela zlouporabe osiguranja. Ako su pak optuženici supočinitelji u dovršenoj prijavi, onda su to i u njezinu prethodnom stadiju, tj. zlouporabi osiguranja kao pokušaju prijevare.